

KASZAP ISTVÁN ALAPÍTVÁNY

HÍRLEVÉL

2009. december XII. évf. 4. sz. A Kaszap István Alapítvány negyedéves ingyenes kiadványa

„Egész életemet engesztelésül felajánlom Jézus Szentséges Szívének a saját és a többi emberek rettenetes sok bűneiért!” **K. I.**

A tartalomból:

- Várákozás - Úrjövét 1. old.
Udvardy Tamás írása
- **Az Alapítvány rendezvényeiről** 2-3 old.
Levél a zárandokútról
Isten áldása volt a lelki napon
Vágó Mária írásai
- **Hít és erkölcs rovat** 4-5. old.
Szűzanya az ablaknál
- **Kulturális rovat** 6-7. old.
- **Alapítványi hírek** 8. old.

VÁRAKOZÁS – ÚRJÖVET

Advent a várákozás ideje. Az adventus szó jövetelt, pontosabban Úrjövétet jelent. Az Urat, az Istent várjuk. Jöjjön el közénk, pontosabban ne csak közénk, ne csak a karácsonyi jászolba, hanem a szívünkbe. Mégis amikor a bensőnkbe várjuk a legnagyobbat, akkor fordul elő családjainkban a legtöbb viszály és veszekedés, az egyházi év utolsó hetei telnek a legtöbb munkával, kapkodással idegeskedéssel.

Valójában milyen furcsák is vagyunk mi emberek! Évközben azért panaszkodunk, mert úgy véljük, hogy Isten eltávolodott tőlünk és nem érezzük át közelségét, úgy véljük, hiába imádkozunk. Az adventi várákozás végén, karácsonykor meg az a nehézségünk, hogy Isten túl közel jött hozzánk, mert egy lett közülünk, emberré lett. Az esztendő napjaiban azt kérdezzük: Miért van az Isten távol, miért nem hallgat meg, miért nem teljesíti kéréseimet, karácsonykor meg azon aggódunk: miért jött ilyen nagyon közel, miért tette, hogy földig alázkodott. Egyre többen kérdezik, nem jött-e túl közel hozzánk az Isten?

Isten nem csak túl közel jött, hanem emberré lett, sőt

a szívünkbe költözött. Isten azért jött a földre, hogy minket magához emeljen a mennybe. A mi életünk célja és beteljesülése, hogy közel kerüljünk az Istenhez. Amikor Isten emberi testet öltött, miattunk tette, hogy a mi életünket tegye magához méltóvá.

Isten maga a végtelen. Végtelen, amikor a mennyben uralkodik, és végtelen, amikor itt a földön szolgál. S akkor a legmeggyőzőbb, amikor Gyermekké alacsonyítja magát. Kiszolgáltatott módon közénk születik. S annak ellenére, hogy kiszolgáltatott gyermek, magatehetetlen csecsemő, mégis az életünk Ura kíván lenni.

Hogyan várjuk Őt?

Elmélkedjünk azon, hogy mily mérhetetlen az Isten szeretete, ha képes volt arra, hogy közénk jöjjön, sőt annyira kicsinnyé lett, hogy a szívünkbe költözzön.

Igyekezzünk egy kicsit lassítani az élettempónkon.

Törekedjünk arra, hogy mindennap valakinek kis aprósággal boldogságot okozzunk.

Lássuk meg napjainkban az örömet!

Kevesebb panaszt, de több dicséretet mondjunk!

Apró tevékenységeinkkel tegyük gyümölcsözővé az előttünk álló napokat, és lássuk be: Jézus eljövetele nélkül nem találunk a boldogság útjára.

Jézus, az Ige azért is lett testté, hogy hozzáférhetővé tegye az Istent az ember számára, hogy megismertesse a Végtelent a véges teremtménnyel. Amikor Isten emberré lett, azért tette, hogy találkozhasson velünk, életünk része lehessen. A megtestesült Ige az ember szintjére helyezkedett, hogy az embert fölemelje saját isteni méltóságára. Mérhetetlen ajándék, hogy a megtestesüléssel út nyílt a föld és az ég, az ember és Isten között.

Udvardy Tamás plébános

Az Alapítvány rendezvényeiről

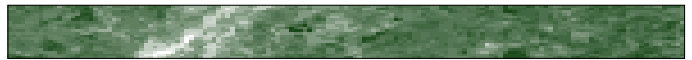
Levél a kétnapos zarándok útról

Nem hittem volna drága barátom, hogy még ebben az évben, sőt maradék életemben ilyen hatalmas szellemi és lelki élményben lesz részem, mint az októberi kétnapos zarándokút! Te tudod, milyen nehezen, „pánikosan” indulok el egy hosszabb útra, különösen a magasság fóbia miatt, ami már jó előre szorongással tölt el. Nehezen, de hála az égnek túléltem! És - mint már annyiszor - ezúttal is sokszoros jutalmat kaptam azért, hogy sikerült erőt venni ezen a gyengeségemen. Előjáróban annyit, hogy sohasem hittem volna, hogy ebbe a kétnapos autóbuzos zarándokútba ennyi minden belefér! Nem győztem csodálni az út szervezőjét, *Tompa Attiláné, Marikát*, a Kaszap István Alapítvány elnökét emiatt. Hogy mennyi volt az az anyyi, röviden felsorolom: Sárospatak, Sátoraljaújhely,

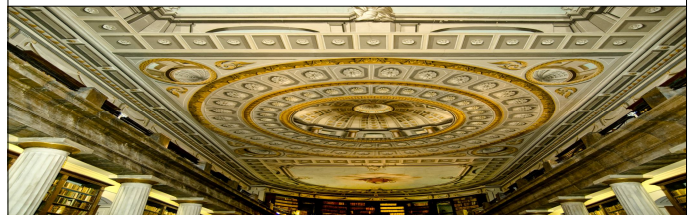
Kassa, mint végcél, visszafelé pedig Vizsoly és Gönc, és mindenütt bejártunk, alaposan végignéztünk és hallgattunk mindent a nevezetességekről. De először hadd szóljak a tájról, odafele, ami nekem egyedül álló és felejthetetlen: Láttam a

Kárpátokat! Ami számomra addig csak „térkép” volt, az valósággá vált! És a nevezetes helységek, ahol szellemes és alapos előadásokat hallhattunk! Sárospatakon például a gimnázium és a kollégium muzeális értékeit ismertük meg, és jártunk a nemrég épült Szent Erzsébet Múzeumban. Sok szépet láttunk és hallottunk, míg estére megérkeztünk sátoraljaújhelyi szállásunkra, ahol tekintve az én magasság iszonyomat, a meredek utat a gyakori hajtűkanyarokkal... Csak annyit erről, hogy ha előre tudtam volna, hogy a „világ tetején” lesz a szállásunk, egész biztos nem indultam volna el. Két dolog segített abban, hogy az egyre fokozódó félelmemet úgy éljem túl, hogy senki ne vegye észre: az egyik, utastársaim vidámsága, akiken a félelem legkisebb jelét sem észleltem, s így léleken szinte beléjük kapaszkodtam. A másik, hogy amikor végre felértünk a hegytetőre, én hamar elfoglaltam szálláshelyemet, bebújtam az ágyba és végigimádkoztam az éjszakát. Még soha ekkora hittel, bizalommal nem kapaszkodtam az égi gondviselésbe, mint ezen az éjszakán. Mert hogy számomra az is félelmetes volt, hogy itt fenn vagyunk. Utitársaim megértően és tapintattal fogadták, hogy sem a

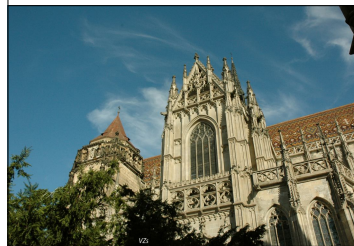

nagyszerű vacsorán, sem a másnapi reggelin nem vettem részt. Egyik állandó megnyugtató gondolatom volt, amiben bízhattam: itt van a közelben a busz, ami ide baj nélkül felhozott minket, ugyanígy le is fog vinni. És csakugyan: reggel az elsők között szálltam be, és csak akkor adtam magyarázatot zarándoktársaimnak arról, hogy mit éltem át. Látnya nyugodt, derűs arcomat csodálkozva kérdezték: - És most nem félsz? Még mindig magasan vagyunk és leszünk egy jó ideig, mert csak nagyon lassan lehet a szűk úton a sok kanyaron át lejutni. Nem! - mondtam, mert megnyugtat a tudat, hogy most állandóan és szünet nélkül lefelé megyünk, és minden percen csökken a magasság. Nevettek, és én végre felszabadultam. Tudtam, mindez az imádságba vetett hitem eredménye volt. A csúcsmélyen ezután - Sárospatakon kívül - Kassa volt! De úgy érzem, hogy erről egy külön levélben kell írnom neked, mert - te jól tudod - hihetetlen dolgok, mondhatnám csodák, Isten-érintések történhetnek velünk, és velem ez történt! Három templomban jártam, mindháromban kaptam valamit... A csúcs a kassai dóm volt! De erről tényleg külön kell írnom Neked! /Folyt. köv/

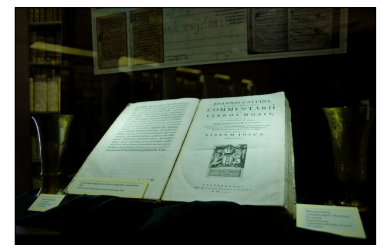
Vágó Mária

Sárospatak

Kassa

Vizsoly

Vizsoly

Lelki nap

„Isten áldása volt a lelki napon”

Isten különösen nagy és lélekerősítő ajándékának tekintem, hogy a Kaszap István Alapítványhoz szoros szálak fűzhetnek, immár ötödik esztendeje. Végtelen sok erőt és örömet ad egy nehéz, hosszú élet után, öregségemre, a fizikai és lelki magány éveiben az „adok és kapok” kegyelme. Még én is, még most is tehetek valamit a hasonlóan nehéz, sőt még nehezebb sorsúakért, és ez nemes célt nyújt, és értelmet ad a végső időben. Ide kívánczok ezek a szívből-lélekből feltörő érzések és gondolatok ennek a beszámolóknak - pontosabban élménybeszámolóknak - az elejére, ami arról szól, milyen volt az idei - évenként megtartott - lelki nap, melyet szokásosan a Pál Apostol Általános Iskola és Gimnázium aulájában tartottak november hetedikén.

Számomra már az is öröm volt, hogy együttműködhettem a hajnali órákban az Alapítvány tagjaival és önkéntes segítőivel az előkészületben. Aki akart, aki tehetett, eljöhettek már reggel hat órától az egyik program, az agapé, a szeretetlakoma szendvicseinek, üdítőknek, kávéknak az előkészítéséhez. Milyen öröm volt látni a sok buzgólkodó szendvicskészítőt, és a hatalmas ebédlő asztalaira helyezett tálcákra rakott izléses és inycsiklandó finomságok szervírozását.

Amikor a meghívott előadó - a lelki nap vezetője - megérkezett, már minden készen állt. A meghívottunk

ezúttal *Gulyás Zsolt* atya volt, aki ötödik éve a Leányfalui Szent Gellért Lelki Gyakorlatos Ház igazgatója. Kilenc órakor kezdődött a szentmise, amelyet külön élménnyé varázsolt a Pál Apostol

iskola diák-ének-és zenekara. Az éneket ezúttal is *Várnai Krisztina* elbűvölően szép hangja vezette, *Tell Ágnes* tanárnő, *Kiss László* gitár és *Ecsedi Krisztina* fuvola kíséretével.

A szentmise, és a szentbeszéd már szinte „ráhangolódást” nyújtott arra, amiről *Gulyás atya* az előadását tartotta. Két különösen időszerű témáról beszélt: A házasságra való felkészülésről a tiszta szerelem jegyében, és a keresztény családok missziós szerepéről mai társadalmunkban. Előadásának mindkét témája fájóan időszerű volt. Miért? Mert a mai világunkra jellemző az elidegenedés mindattól, ami valódi és keresztény érték! A fogyasztói szemlélet erőteljes terjesztésének jelszava ugyanis: Amennyit fogyasztasz, annyit érsz! Ez az önző szemlélet rontja a párkapcsolatokat is. Sokak számára ismeretlen fogalom a valódi, áldozatos, önfegyessel párosuló tiszta szerelem. „Nem én vagyok

a fontos, hanem Te”. „Az a célom és vágyam, hogy boldoggá tegyelek”- akik így éreznek és gondolkodnak, azok tartós, szép és boldog házasságban élnek. Mindezek a nemes törekvések nem jönnek létre, nem szü-

letnek meg két fontos erőforrás nélkül. Az egyik a hit, az Istenkapcsolat. A másik ugyanilyen fontos: a szülők példája. Ez utóbbi a leghatásosabb pedagógia. Sok érdekes, eredeti és hatásos példát hallhattunk erről. *Gulyás atya* mély pszichológiai tanulmányokat folytat, önismereti stúdiumokat vezet a fiatalok körében. Az érdekesítő előadás után bárki kérdezhetett a témakörben az agapé után. Majd két kiemelkedő program következett: *Kiss László* saját gitárkísérettel szentírási szövegeket énekelt, Jézus szavait! Vastapsot kapott. A záró élmény egy mélyen hívő négygyermekes házaspár tanúságtétele volt. *Dr. Csábiné Dr. Perlaki Mónika*, a koraszülött osztály orvosa és *Dr. Csábi András* sebész felváltva vallottak hitükről, családi életükről, sokféle megpróbáltatásukról. Élő példát kaptunk az ideális, az Istennek tetsző, mélyen keresztény szellemiségű párkapcsolatokról, melyekről *Gulyás atya* olyan szemléletesen és meggyőzően beszélt.

Amikor véget ért ez a csodálatosan gazdag programú, élménydús lelki nap, feltöltődve, szinte elvárásolva távoztunk. Milyen tökéletesen, találóan „summázta” ezt a lelki napot közölünk valaki: - Isten áldása volt ezen a lelki napon!

Vágó Mária

Hit és erkölcs rovat

Szűzanya az ablaknál

Rákosligeten, a templombúcsún, Magyarok Nagyasszonya Ünnepén, 2009. október 11-én, vasárnap a délelőtti nagymisén elhangzott beszéd rövidített, szerkesztett változata

1896. augusztus 9-én meglepő esemény történt Rómában. XIII. Leó pápa külön Mária ünnepet engedélyezett egy nemzetnek: nekünk, magyaroknak. Honfoglalásunk 1000 éves évfordulójára kaptuk ezt az ünnepet.

Vajon miért? Mert Mária hazánknak külön oltalmazója. ... XIII. Leó pápa őseink Máriához ragaszkodó hitét akarta megjutalmazni azzal, hogy külön ünnepet ajándékozott nemzetünknek.

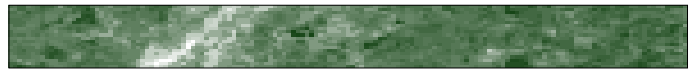
S Mária valóban országunk oltalmazója, azt ezer év tapasztalata mutatja... Mert Magyarország ezer éve töretlenül van ezen a helyen, ezzel szemben Belgium csak 179, Hollandia 361, Németország 138 éve létezik. Románia 137, Szlovénia 18, Szlovákia 16 éve önálló független állam. (2009-es adatok). Bizonyára az sem véletlen, hogy uralkodóink időről-időre ismételten felajánlották az országot Máriának. Az elsőt azt ismerjük, Szent István tette még életében, majd pedig élete végén 1038-ban ismételten, a másodikra 1317-ben került sor. A török megszállás végén 1693-ban volt a harmadik, és az ország 1000 éves évfordulója alkalmával 1896-ban történt az ország negyedik felajánlása, legutóbb pedig Erdő Péter bíboros atya adta jelképesen országunkat Máriának. Uralkodóink mindannyiszor Mária közbenjárását kérték a magyar nemzetre.

Mária minket bármelyik más nemzetnél sokkal inkább oltalmaz. ...A mi hazánk mégis elsőnek kérte égi patrónusunk oltalmát, felajánlva nemzetünket. Ezzel azonban nem egy erőtlenné, a jövőt kilátástalannak látó öregember utolsó, kétségbeesett kiáltása szállt az ég felé: Mária segíts, hanem nagyon is tudatos, átgondolt döntése volt első szent királyunknak. Mária, Szent István királyunknak felajánlását elfogadta, és attól a pillanattól kezdve nemzetünk oltalmazója lett.

...Természetesen nemzetünk is már a kezdetektől nagy tisztelője a Boldogságos Szűznek. ...Az üdvözlégy imádságában is ez érződik. ...Magyar nyelven így imádkozzuk: "Asszonyunk, Szűz Mária Istennek szent anyja". Egyértelműen látszik, hogy Máriát saját édesanyánknak, égi asszonyunknak érezzük.

S Mária nem csak itt a földön oltalmaz, nem csak a népünk múltjában tevékenykedett, hanem jelenleg is dolgozik értünk, sőt szívén viseli a mi üdvösségünket is. Van egy régi legenda, ami ezt szemlélteti:

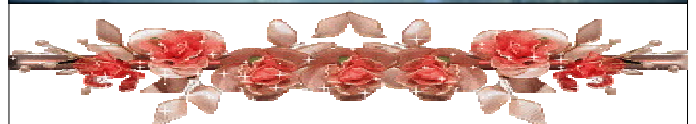
Az Úr Jézus egyik nap körbejárt a paradicsomban, és észrevett egy olyan férfit, aki életében semmi jót nem tett, nemtörődöm alak volt. „Hogy juthatott be ez ide?” - kérdezte magában. „Szent Péternek, a

menny kapuja őrének felelnie kell. Indult a kapu felé, amikor felfedezett egy feslett életű asszonyt, és meglepetésében felkiáltott: „Hát ez itt van? Ki az, aki ellenőrzi a belépést a boldog lelkek közé?” Ahogy aztán haladt a kapu felé, még egyéb személyekkel is találkozott, akik nem illettek a paradicsom méltóságához. Végül Jézus elért a paradicsom kapujához, és lám, az ajtó zárva, Szent Péter ott állt kulcsokkal a kezében. Akkor odafordult hozzá az Úr: „Nem jól mennek mostanában a dolgok itt a kapu körül, láttam lelkeket, akik nem méltóak a Paradicsomba, talán alszol?” „Egyáltalán nem alszom” –felelt sértődötten Szent Péter,– „én itt állok az ajtónál nyitott szemmel, és nagyon alaposan átvizsgálom, aki bekéredzkedik. Hanem az édesanyád, ő csinálja a galibát. Az ajtó fölött van egy kis ablak. Onnan egyszer-mászor a Szűzanya leereszt egy kötelet és felhúzza azokat is, akiket én eltávolítottam. Ebben a helyzetben teljesen fölösleges, hogy kapus legyek. Beadom a felmondásomat.” Az Úr akkor elmosolyodott. „Jól van,” – szolt kedvesen. „Amit a Szűzanya tesz, az mindig helyes. Te csak őrizd továbbra is az ajtót, Máriának pedig hagyjuk meg, hogy a kis ablakra továbbra is legyen gondja.”

Mária őrizett minket a múltban, őrizi nemzetünket a jelenben és ott lesz a mennyek kis ablakánál a jövőben is. S aki bízik benne, aki kéri az ő segítségét, azt ő eltölti erővel és megoltalmazza, élete végén pedig a mennyországba juttatja.

Udvardy Tamás plébános

Lelki pillanatsfelvételek

Mennyei csúszda

Nekem az a véleményem, - kezdte valaki a lelki közösség tagjai közül - hogy a mennyországba vezető út nem csak keskeny, hanem spirál alakú és síkos.

Egy felsőbb szintről nagyon könnyű visszacsúszni néhány szinttel mélyebbre. Az én életemben egészen nagy visszacsúszások is előfordultak. Ehhez nem szükséges halálos büntetést elkövetni, elég, ha egy váratlan helyzetben rosszabbik énünk nyilvánul meg. Történhet - mint látni fogjuk - szavak és tettek nélkül, akár csak egy pillantással, egyetlen gondolat vagy érzés kíséretében. Mondok egy példát:

Felnézek egy magasabban fekvő útra. Ott már van valaki. Szeretnék én is odajutni. De hát mikor lesz ez még? A fent lévő elkapja vágyódó, reménytelen pillantásomat, mutatja a legrövidebb útszakasz irányát, s hozzá a legcélszerűbb fogásokat. Segítségével sokkal könnyebben haladok. Már is egy szinten állunk. Hálásan néznék segítőtremre, de nem látom. Eltűnt mellőlem. Fölfelé nézek, ott sincs. Lefelé, ott van, oda csúszott vissza, ahol én álltam az imént. Most ő néz fel rám, együttérzést, bátorítást várva. Én meg csak lenézek rá, szó szerint „lenézés”-sel, és ezt gondolom: ezt tiszteltem én? Neki akartam hálálkodni? Elfordulok megvetően. Felülnézetből még annyit látok, hogy lassan lehajtja a fejét. A másik pillanatban akkorát csúszok, hogy most már ismét fel kell emelnem a fejem, hogy szomorú tekintetét láthassam.

Szégyellheted magad! A jóért rosszal fizettél! - förmedt rá valaki a csoportból. - Igen, szégyellem! - válaszolta az elbeszélő. Azért gyóntam meg nektek. És azért is, hogy imádkozzatok értem, legyen bennetek megértő, együttérző szeretet testvéreim iránt.

Vágó Mária

A csoda

Egy kislány bement a szobájába és a szekrénykéje mélyéről előhúzott egy lekváros üveget. Kiöntötte a padlóra az üvegben lévő érméket és gondosan számolni kezdte. Háromszor is megszámlolta, mert a végösszegnek nagyon pontosnak kellett lennie. Nem hibázhatott. Ezután óvatosan visszatöltötte a pénzürméket az üvegbe, rázárta a tetejét, és kisurrant a hátsó ajtón. A hat háztömbnyire lévő patikába ment, amelynek ajtaja fölött a nagy vörös Indián Törzsfőnök képe volt látható. Türelmesen várt a patikusra, hogy szentelne rá egy kis figyelmet, de a patikus éppen nagyon el volt foglalva. Tess - így hívták a kislányt - megcsoszogtatta a lábát a padlón. Semmi. Megköszöri a torkát úgy, hogy a legkellemetlenebb hangot adja, amit csak lehet. Ez sem volt sikeres. Végül kivett egy érmét az üvegből és megkocogtatta a pult üvegét. Ez használt!

- És te mit szeretnél? - kérdezte a patikus érezhetően bosszús hangon. Éppen a testvéremmel beszélék Chicagóból, akit már ezer éve nem láttam - tette hozzá a patikus, mint aki választ sem vár a kérdésére.

- Én pedig az én testvéremről szeretnék beszélni veled - mondta Tess a patikuséhoz hasonlóan bosszús hangon.

- Az öcsém nagyon beteg és egy csodát szeretnék venni neki.

- Tessék? - fordult hozzá a patikus.

- A neve Andrew és valami csúnya dolog nő a fejében, és az Apukám azt mondta, hogy csak egy csoda mentheti meg őt.. Hát tessék mondani, mennyibe kerül egy csoda?

- Kislányom, mi nem árulunk csodákat.. Sajnos nem tudok neked segíteni - felelte a patikus, kissé megenyhült tónusban.

- Figyelj, nekem van pénzem, meg tudom fizetni. Ha nem lenne elég, kipótolom. Csak mondd meg mibe kerül? A patikus testvére, akivel eddig beszélgetett, jólöltözött férfi volt. Lehajolt a kislányhoz és megkérdezte:

- Mondd csak, miféle csodára van az öcsikédnek szüksége?

- Azt nem tudom - válaszolt Tess könnyes szemmel - csak azt tudom, hogy nagyon beteg és Anyu azt mondta, hogy valami operációra volna szüksége. De Apu nem tudja megfizetni, ezért szeretném odaadni az én pénzemet.

- Mennyi pénzed van? - kérdezte a chicago-i férfi.

- Egy dollár és tizenegy cent - felelte Tess alig hallhatóan.

- Ez az összes, ami van, de tudok többet is szerezni, ha kell.

- Nahát, milyen csodálatos véletlen! - mosolygott a férfi

- Egy dollár és tizenegy cent, éppen az a pontos összeg, ami egy kisfiú csodájának az ára. Egyik kezébe tette a

pénzt, a másikkal kézen fogta a kislányt:

- Vezess engem haza hozzátok, szeretném látni az öcsédet és találkozni a szüleiddel. Lássuk, hátha van nálam egy olyan csoda, amit te szeretnél. A jólöltözött férfi Dr. Carlton Armstrong volt, sebészorvos, aki az idegsebészetre specializálódott. Ingyen elvégezte az operációt, és nem telt bele sok idő, mire Andrew ismét otthon volt, épen, egészségesen.

Anya és Apa boldogan beszéltek arról az eseményláncolatról, ami idáig vezetett.

- Ez a műtét egy igazi csoda volt - suttogta Anya - vajon mennyibe került volna?

Tess mosolygott. Ő pontosan tudta, mennyibe került a csoda: egy dollárba és tizenegy centbe. No és egy gyermek töretlen hitébe. Egy csoda nem a természet törvényeitől függ, hanem magasabb törvények működésétől.

/Ezt a történetet egy felvidéki barátomtól kaptam e-mailen/

Kulturális rovat

Juhász Gyula

Rorate

A kéklő félhomályban
Az örök mécs ragyog,
Mosolygón álmodoznak
A barokk angyalok.

A gyertyák rendre gyúlnak,
A ministráns gyerek,
Mint bárány a mezőben
Csenget. Az árny dereng.

Hideg kövön anyókák
Térdelnek. Ifjú pap

Magasba fölmutatja

Szelíden az Urat.

Derűs hit tűnt malasztját

Könnyezve keresem.

Ó, gyönyörű gyerekség,

Ó, boldog Betlehem!

Szabó János

A karácsonyfa története /részlet/

A maihoz hasonló, fenyőből készített karácsonyfát bizonyíthatóan 1505-ben állítottak fel először az elzászi Strassburgban. Csillaggal, gyertyákkal 1509-ből *Lukas Cranach* rézkarcán lehet látni. Állítólag *Luther Márton* már 1536-ban állított gyermekeinek karácsonyfát a lakásukban Jézus születésének az emlékére és a hagyomány szerint gyertyát is gyújtott rajta.

Az első részletes karácsonyfa-leírás 1737-ből való, egy wittenbergi könyvből maradt ránk. Ettől kezdve mint protestáns szokás kezdett elterjedni, elsősorban német nyelvterületen, és vonult egyre délebbre. Bécsben 1821-től tudunk a Jézus születésének előestéjén felállított karácsonyfákról, és gyakorlatilag a 19. századtól indult világhódító útjára, immár a katolikusoknál is, a fa alá helyezett jászollal, betlehemi jelenettel.

Magyarországon - legjobb tudomásunk szerint - a martonvásári *Brunswick Teréz* grófnő állított 1825-ben először karácsonyfát...A karácsonyfát kezdetben a gyertyákon kívül gyümölcsökkel, süteményekkel, szentképekkel ékesítették, alája kerültek az ajándékok, és így fejlődött lassacskán a karácsony az egész földgolyó békességet és szeretetet hirdető ünnepévé.

Jókai Anna

Advent

Az Adventben nincs hiba.
Sóvárogva várjuk a valódit.
De az Érkezőt nem ismerjük fel,
s helyette dicsérik, aki lódit.

Az Antikrisztus cifra névjegyét
színes bakelit-tálcán kínálja -
az Égi Küldött a küszöbön ül,
hogy behívják, arra várva.

Jöjj el, jöjj el... ahogy már eljöttél,
megölettél, ki sosem öltél.
Mégse haltál: feltámadtál,
a vég ellen gyógyírt adtál.
A csalónak kívül tágasabb,
bennünk süttött föl már a Nap.

Rónay György

Betlehem

Minden megíratott.
A próféták megmondtak mindent jó előre.
De a te anyai szíved még mindig nem hagyott föl
a reménnyel.
A te szíved még mindig várt valamit.
Egy rést az örök Rendelésen,
amelyen a szeretet kionsonhat.

József már fáradt volt, ledőlt volna egy kapuboltban,
de te csak mentél házról házra, kapuról kapura,
és zörgettél és könyörgtél.
Nem magadért, hanem a Gyermekekért,
hogy ne fázzék, ne szúrja szalma gyöngye testét,
ahogy a próféták megírták.
Mert a te anyai szíved még mindig nem hagyott föl
a reménnyel.

Hisz van-e telt pohár, melynek színén egy szírom el ne
férne még?

Ház, hol egy terhes asszonynak ne jutna még hely?

Lobbant a lámpaláng, amint az érdes kéz kutatva
fölemelte:

„Hé, ki dörömböl itt! Takarodjatok, koldusok! Nem
csárda ez!”

A tárt kapun kidőlt a jó meleg s a zsíros sülték jó szaga.

S egy kard villant: sokféle martalóc bitangol szerteszét
ilyenkor,

s a bölcs polgár vigyáz a házra.

Betlehem bezárkózott, szíve kővé keményedett
a félelemtől.

Mert azokban a napokban összeiratta a népet a Császár.

Elongdték a láncról a kutyákat, nagy szelindekek
futkostak a hóban,

dühösen szimatoltak, szűkölték mint a lelkiismeret.

Józsefnek fájt a lába, botjára támaszkodva baktatott
az érthetetlen éjszakában.

Az istálló felé, amely fölött már ott égett a Csillag.

A küszöbön megállt, hátrahőkölt a vastag trágyabűztől,
s tanácstalanul visszanézett.

Te már tudtad, hogy nincs segítség. Az emberek bezárták
szívüket,

a Szeretet hiába könyörög, nem talál rajta rést.

Fájdalmak Emberét hozod a világra nyomban, fájdalmak
anyja vagy,

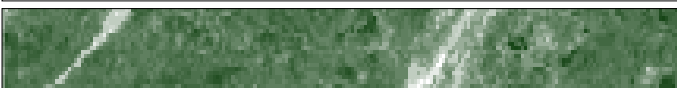
Fájás nélkül szülő, amint a nyirkos szalmára lerogytál,
s öled végtelen távolából meghallottad a koldus Újszülött
didergő zokogását.

KASZAP ISTVÁN (1916-1935)

Pajkos gyermekkor után mély és bámulatos akaratérő jellemezte a ciszterci diákok. Kemény kitartással közepesből színjeles tanulóvá küzdötte fel magát. Kitűnő tornász, 17 évesen a Dunántúl ifjúsági bajnoka. Buzgó cserkész, hűséges kongreganista. Szerzetesi életét a Manrézában hősiés odaadással kezdte. Sokat elmélkedett Jézus szenvedéseiről, és a bűnösökért *engesztelő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének*. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégevel) az örök élet kapujában felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kéri bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

Alapítványi hírek

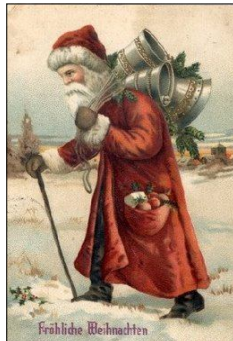
Ruhavásár

Alapítványunk november 27 - 28 - és 29-én ismét ruhavásárt rendezett a Péceli úti székházban, melynek bevételét, a kerület rászoruló családjainak megsegítésére fordítjuk.

Mikulás ünnepség

Az idén dec. 12-én került sor a szokásos Mikulás-ünnepségre, melyet a Vigyázó Sándor Művelődési Házban rendezett meg Alapítványunk. Minden gyermek csomagot kapott a Mikulás bácsitól és színvonalas műsorral köszöntöttük őket. A műsor összeállítója és a rendezvény főszervezője kurátorunk, Baran Jánosné, Ildikó volt.

Bál

A hagyományos jótékonyági bált **2010. január 30-án** rendezük a Vigyázó Sándor Művelődési Házban. Jegyek elővételben már igényelhetők a következők szerint: műsoros jegy: 1000.-Ft, bál jegy vacsorával: 4000.-Ft, támogató jegy: 10000.-Ft.

Jegyeladás: Kerekes Sándorné, Margitka: 06-20-971-69-95, Tompa Attiláné, Marika: 06-30-942-88-82, Nagyné Ongjerth Magdolna: 06-30-977-48-61. Bővebb tájékoztatás 2010. január második felében a szokásos helyeken.

Köszönet

Köszönjük mindazok támogatását, akik a 2008. évi adójuk 1 %-át a Kaszap István Alapítványnak ajánlották föl! Ez az összeg 166.606.-Ft volt, melyet Alapítványunk céljainak megfelelően a rászorulóknak segélyezésére fordítunk. Segítségüket köszönjük! Isten fizesse meg!

Minden kedves olvasóknak áldott, békés Karácsonyt és boldog, sikeres új évet kíván az Alapítvány kuratóriuma!

Kérjük, hogy akiknek módjukban áll a jövőben is segítsék rajtunk keresztül a kerület rászoruló családjait és gyermekeit anyagi támogatásukkal, illetve adójuk 1%-val!
Ehhez szükséges legfontosabb adataink:
Számlaszám: OTP 11717009-20018281
Adószám: 19652502 - 1 - 42
Nevünk: Kaszap István Alapítvány

Kaszap István Alapítvány Hírlevelének kiadója:
 Kaszap István Alapítvány kuratóriuma
 Megjelenik negyedévente
 Honlap: www.kaszap.ini.hu
 A szerkesztő e-mail címe: torba@freemail.hu